

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag horen wij
over een bijzondere ontmoeting
tussen Maria en Elisabeth.
Maria heeft net gehoord
dat zij de moeder van Jezus zal worden.
En vervolgens gaat zij dan met spoed
naar haar oudere nicht Elisabeth.
Een ontmoeting!
Een echte ontmoeting, denk ik!

Maar wie was deze Elisabeth?
Wel, zij was getrouwd met de priester Zacharias.
U weet hopelijk dat in het Oude Testament
het heel normaal was,
dat de priesters getrouwd waren.
Maar goed, deze Elisabeth en haar man Zacharias
hadden geen kinderen.
En inmiddels waren zij op hoge leeftijd.
Maar dan gebeurt er toch iets heel bijzonders.
Deze priester Zacharias doet dienst in de tempel
en dan komt er een engel die hem zegt:
'Uw gebed is verhoord.
Uw vrouw zal een zoon baren
en gij zult hem de naam Johannes geven.'
Dat is dus Johannes de Doper, zoals wij hem later zullen kennen.

Maar vader Zacharias kan het eigenlijk niet geloven
en is met stomheid geslagen.
Negen maanden lang, gedurende de hele zwangerschap,
kan deze oude Zacharias geen woord meer uitbrengen,
totdat de kleine Johannes wordt geboren.
Dan gaat zijn mond ineens weer open.

Nou, deze twee vrouwen ontmoeten elkaar dus.
De jonge Maria, net zwanger.

En deze oude nicht Elisabeth,
inmiddels zes maanden zwanger.
Wat zullen zij elkaar veel te vertellen hebben gehad.
Natuurlijk is hun verhaal niet precies hetzelfde.
Maar tegelijk zijn er zoveel overeenkomsten.
Beide aanstaande moeders zien zo duidelijk
de hand van God in hun leven.
En met wie kan je daar dan over praten!
Nou, God in zijn wijsheid heeft daar dus ook voor gezorgd.
Maria en Elisabeth kunnen steun vinden bij elkaar.

En dan nog even een losse opmerking terzijde, als dat mag.
Deze priester Zacharias was dus door zijn ongeloof
met stomheid geslagen.
Hij kon dus geen woord meer uitbrengen.
Maar dat gaf misschien wel alle ruimte
aan deze twee vrouwen,
om onbepikt met elkaar te kunnen praten,
als u begrijpt wat ik bedoel!

In deze bijzondere ontmoeting tussen Maria en Elisabeth
zie ik toch ook iets van onze God.
Hij spreekt eerst tot Maria en tot Elisabeth
via een engel.
Zoals God ook op een bijzondere manier tot ons kan spreken.
Misschien dan niet via een engel.
Maar misschien wel vanuit zijn woord, de Bijbel.
Of vanuit een viering in de kerk.
Of door een preek of een heel mooi lied.
God kan op zoveel bijzondere manieren
tot ons spreken.

Maar tegelijk wil God ons ook
gewoon aan elkaar geven,
zoals bij Maria en Elisabeth
Mensen die bijna hetzelfde hebben meegemaakt.
Om even je hart bij elkaar te kunnen luchten.
Om even van hart tot hart met elkaar te kunnen spreken.

Ook daar wil God voor zorgen.

En wat een gezegende ontmoeting is dat dan.
Want we lezen als Maria
het huis van de priester Zacharias binnenkomt
en de twee aanstaande moeders elkaar begroeten,
dan wordt Elisabeth ineens helemaal blij.
Zelfs het kind in haar schoot, Johannes de Doper,
springt op van vreugde.
En Elisabeth zelf wordt vervuld met de Heilige Geest.
Ze wordt helemaal enthousiast.
Vol van God.
En ook Maria zingt daarna haar eigen 'Lofzang', Magnificat!
Wat een gezegende ontmoeting.

Ik denk dat wij dat allemaal ook wel eens meemaken.
Misschien niet zo intens.
Maar toch kun je soms helemaal blij worden
als je bepaalde mensen ontmoet.
Het geeft je vreugde
en het brengt het beste in jezelf naar boven.
Zoals de kleine Johannes de Doper,
zes maandjes in de moederschoot van Elisabeth,
opspringt van vreugde.
Ook wij kunnen wel eens iets van oprechte blijdschap
in ons hart voelen opleven.

Toch wil ik u ook eens het tegenovergestelde zeggen!
Een negatieve ontmoeting.
Het is wel even iets heel anders.
Maar het leek me toch goed
om dat vandaag ook eens te noemen.
Pilatus en Herodes.
Daarvoor moeten we helemaal naar het einde
van het evangelie, het lijdensverhaal.
Pilatus is van plan Jezus ter dood te laten brengen,
maar wil toch ook nog advies van zijn collega Herodes.
En dan staat er in heel pijnlijk zinnetje:

'En Herodes en Pilatus werden op diezelfde dag
met elkander bevriend;
vóór die tijd leefden zij in vijandschap met elkaar.'
Wij zouden zeggen: vrienden in het kwaad.
Zij hadden allebei een hekel aan Jezus
en dat werd ineens de basis voor hun vriendschap.
Vreselijk!
Maar zo'n vriendschap kan dus ook bestaan!

Wel, wat ik u met mijn preek van vandaag wil meegeven:
Let op uw vriendschappen!
Sommige vriendschappen halen het beste in u naar boven.
Zijn een zegen en maken u blij.
Maar sommige vriendschappen hebben een verkeerde basis.

Je mag best met iemand je teleurstellingen delen,
of de moeite die je met iemand hebt.
Ik denk dat je daar best met een ander over mag praten.
En dat heb je soms ook nodig.
Dat is voor mij nog niet per se roddelen.
Maar er kan dan een moment komen
dat je dan samen die bewuste persoon
tot op de bodem afbrandt.
Dat er niets goeds meer van die persoon overblijft.
Dan gaat er iets mis!
Dan word je 'vrienden in het kwaad',
zoals Pilatus en Herodes.

Laten wij daarom goed omgaan met onze vriendschappen.
Laten we dankbaar zijn wanneer we elkaar kunnen opbouwen.
En, nogmaals we mogen ook best
met elkaar onze teleurstellingen bespreken.
Maar laten we er dan wel voor oppassen
om geen personen volledig af te branden
of de grond in te boren!
Mogen we ons daarom vooral laten inspireren
door de ontmoeting tussen Maria en Elisabeth.
Amen.